

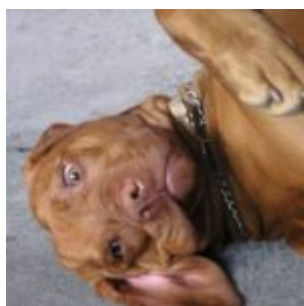
13.10.2008 8:56

Fordíte si to po louce, užíváte si to a je vám fajn. Házíte čoklovi do omrzení házedlem, koukáte jak si hraje se psí kámoškou, kterou potkal a pak najednou už tak jenom jako koukáte, protože k vám přiběhne pes, kterému z nohy crčí krev. Neteče, ale crčí.

A protože jste já, začnete okamžitě panikařit. Zkusíte to obvázat, ale kapesník je moc malý, zkusíte to stáhnout vodítkem, ale to není dostatečně pružné, zkusíte si psa hodit na záda, protože v ruce třicet kilo neunesete, ale nepodaří se vám to. A tak nezbude, než se domů rozeběhnout a modlit se, aby to ten pes zvládnul, protože vás čekají asi tak dva kilometry.

Běžíte co to dá, a jste na mrtvici, zatímco pes je kupodivu relativně v pohodě. Je vám jedno, že vypadáte jako řezník a všichni na vás čučí, protože jste od krve. Přejete si jenom být hodně rychle doma a dostat se honem k autu a pak k veterináři.

Doběhnete domů, tam zburcujete chřípkou skoleného páníčka, na kterého navíc začnete po vteřině křičet, protože vám připadá, že se neobléká dostatečně rychle. Mezitím, než doběhnou vaše plíce, které jste v úprku někde nechali, ovážete psovi nohu, křičíte na páníčka, hledáte klíče, peníze, hlavu...

Plíce stále nedoběhly, ale vy už jste i se psem a páníčkem v autě a jedete na nejbližší veterinu. Tam vtrhnete hůř než povodeň a s omluvou všem sdělíte, že je musíte předběhnout, protože pes si podrízl nohu. Což je asi zbytečná informace, protože všichni vidí, že kolem nás je dosti krvavo. Všichni jsou ohleduplní a tak jen chvíli počkat, než se uvolní ordinace a můžeme jít dovnitř.

Pes je celkem snadno přeprán a znehybněn na stole. Paní doktorka se pouští do díla a z nás

za chvíli lije jako z konve. Z pánicka proto, že se asi bacilům nelíbí náhlé opuštění teplého lůžka a z paničky proto, že je řádně tím dvoukilometrovým sprintem rozfofrovaná a navíc jsme oba navlečeni v teplých bundách.

Plíce už tedy konečně dorazily, ale rozhořčeně si stěžují na to, že jim tělo uteklo a tak mají tendenci na to kašlat. V pravém slova smyslu. Jenže kašlete, když ležíte na psovi, kterého máte znehybnit. Což ale kupodivu není až takové rodeo, jak jste u své hysterky zrzavé očekávali. Pochopitelně, kdybychom povolili, tak v cukru letu Ešus z toho stolu zmizí, ale jinak je statečný, nešije s sebou, neječí, nechá si v noze šfourat.

Paní doktorka se snaží Ešusovi spájet přeříznutou žílu, ale nedaří se. Pak ještě navíc vylítne krev i z tepny a je vystaráno. Nakonec dojde tedy k tomu, že Náčelník Zrzavá huba je uspán a bude sešit jako nějaká záplata. Máme si přijít tak za hodinu.

Hodina je pro mě nekonečná. Mám strach, aby všechno dobře dopadlo. Z pohledu pánicka to vidím moc dramaticky a tak se rozhodne, že k vyzvednutí Ešusa radši přibere synovce. Já mezitím vlítanu na internet a honím informace, kde se dá. Hlavně o obalové technice, protože je mi jasné, že obvaz bude potřebovat nějakou ochranu i když to venčení bude vždy otázkou chvíle.

Informace se obratem sbíhají a informátoři mě i utěšují, že to bude v pohodě. Když cvakne klíč v zámku, řítím se do předsíně a mezi dveřmi sedí zrzavá ospalá hrouda. Hurá, tak narkózu - ten můj strašák - máme za sebou. Pacient si zaleze na pelíšek do bydlíku, kde chvíli houká a pak usne. Pak se dojde ven vypustit a relativně v klidu prospí celou noc. Ne tak pochopitelně panička panikářka, která s každým zašustěním skoro vyskakuje z postele. A ráno je pochopitelně víc mrtvá, než živá.

Protože má panička obavy z toho, aby si Zrzavohubec nechtěl obratem z nohy sejmout obvazy, zajistí mu chůvu. Jako vždy to odnese mamka, tentokrát navíc chudák ještě zřízená od zákroku u zubaře. Naštěstí Ešus je od malička zvykaný na to, že se mu něco někam navlíká - tu ponožky, tu parohy, tu trička, čepice a podobně. Všechno pochopitelně nejen pro obveselení pánicků, ale právě i proto, aby si zvykl na to, že na sobě třeba jednou bude muset mít někde obvaz. No a jak je se to nakonec hodí. Takže i díky tomu, je Ešus za hodného pacienta a jediné co ho trápí je... nuda, nuda, nuda a NUDA!! A taky zákaz pohybu.

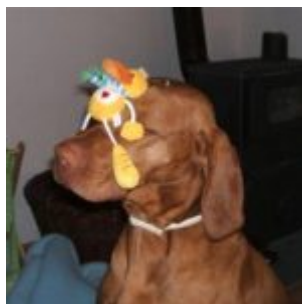
Žádná vižla přece neleží jen tak. Vižla je ochotná ležet pouze v případě, že se předtím ulítala do bezvědomí. Jinak nevidí důvod, proč by měla ležet a jen tak koukat. Potřebuje akci, vzrůšo a lítání. Nic jiného vižla nezná. Takže už hned první den po operaci by Náčelník Zrzavá huba lítal, jako kdyby se mu nic nestalo a nic mu nebylo. No ono z jeho pohledu mu ani nic nebylo. Dostal analgetika, takže noha asi moc nebolela. Navíc rána nebyla na došlapném místě, protože se říznul nad zápěstím (či nad kotníkem??) a tak to také nebylo pro něj tak bolestivé.

Co ovšem bylo bolestivé, že když se konečně dostal ven, obešel panelák, jako nějaký pes panelákový a musel domů!! A když se šlo ven podruhé, už to vůbec nebyla legrace. Jelo se totiž opět k doktorovi. Vzhledem k zážitkům z předchozího dne jsme do ordinace šli už smykem. Ešus byl opět položen na nenáviděný stůl a znehybněn.

Paní doktorka odmotala obvaz, prozkoumala ránu a pochválila, jak hezky to vypadá, že je rána suchá a nic nemokvá. Já jsem se jen tak mimochodem dozvěděla, že krom žíly a tepny museli sešít i šlachy, což byla informace, kterou mi páníček pro jistotu zatajil, abych nevyváděla. Měl štěstí, že vyvádět v ordinaci se fakt nehodí a navíc ani nedá, když máte znehybněvat psa.

Ešus byl kupodivu opět celkem zvladatelný. Dostali jsme prášky, nový obvaz a... Ešátor ani nepočkal na zaplacení účtů a s páníčkem zbaběle prchl. Já jsem si vyslechla návod na obsluhu zrzavého pacienta a orosila se v představě, že tohle žihadlo budu muset udržet v naprostém klidu celých deset dní. Katastrofa, přírodní pohroma a světový zmar. To všechno mě v následujících dnech čekalo.

A bylo to tak. I když, abych pravdu řekla, mohlo to být i horší. Ešus se do toho opřel hlavně po stránce hlasové. Pořád si stěžoval. Za tu dobu se z něj stal stěžovatel profesionál. Jeho představa byla, že když už teda musí být doma, tak se aspoň můžeme poprat! Nebo přetahovat, nebo aspoň něco hledat, nebo něco nosit do vany. HLAVNĚ NĚCO DĚLAT!!!

Ešus medituující

Přeci tady nebude jen tak zbůhdarma ležet a čumákovat. Ale musel a byl z toho patřičně nešťastný. V sobotu jsme byli doma a v neděli zajeli na chalupu. Ešuse zarazilo, že se nemohl katapultovat z kufru auta, že si nemohl jít oběhnout zahradu kolem plotu a co nejhůř! Co nejhůř!! Nemohl ani lítat po zahradě s Pajdulákem Sněhulákem. Páníček ho opět uzmul a usadil ho do výšin. Takže Ešátor chvíli poseděl pod schody a zapěl několikeromnoho žalmů.

Naštěstí bylo hezky, takže jsem vytáhla psí pelech na trávník, milého pacoče upovelovala do klidu a namísto televize se mohl koukat na to, jak páníček hloubí jámu pro nový keř. Aspoň že prý tak. Pozorování výkopových prací totiž patří k oblíbeným Ešusovým činnostem. Jak někdo popadne rýč, lopatu, nebo krumpáč, navembluje se Zrzavohubec do jeho těsné blízkosti a okem přebedlivým zkoumá proces. Tak ještě, že ta neděle, prý byla trochu zábavná.

V pondělí nás čekal další převaz a to už Ešus začínal pomalu "stávkovat". Odmotání obvazů, prohlídka hojící se rány, zapudrování, nalepení hojivé masti a opětovné převázání je prý mnohem drastičtější léčebný úkon, než to, že vám v otevřené noze pájí cévy a ránu čistí. Aspoň tedy tak soudím podle toho, jak se k převazům celou dobu Ešus stavěl. Co výměna obvazů to úměrně narůstající síla, která byla nutná k znehybnění.

Tak jsem to nakonec vzala všechno přes staré známé cviky poslušnosti. Do čekárny jsme šli hezky k noze, marná tedy byla snaha o dokonalé provedení povelu ticho!, ale dalo se to - na rozdíl od prvních návštěv - vydržet. Pak přišla trocha zmitání, když byl Ešus pokládán na stůl, ale zvládnout se to za pomoci povelu mrtvý! dalo. Komentáře, které Ešus během výměny obvazů pronášel, naštěstí nikdo nikdy nepřeloží, ale i tak by je nikdo nebral vážně.

Kdo by taky bral vážně lodní sirénu kříženou s operní pěvkyní stíženou demencí, že ano? Musím ale Ešuska pochválit, že i když on ty chlapy většinou moc nemusí a vyhýbá se jim, tak od obou pánů doktorů si nechal provést cokoliv a navrch ho druhý pan doktor vždycky podrbal po kušně. Komentářů se Ešus nezdržel, ani když ho měla v práci paní doktorka. Pořád si mlel svoje něco o hnusných lidech v pláštích.

Doma si zase neustále stěžoval na nedostatek zábavy, činnosti a akce, takže se divím, že ještě nemá namožené hlasivky. On sám se považoval za zcela zdravého a neviděl jediný důvod, proč nemůže skákat jako koza, mlátit tlapami o zem, rvát se s páníčkem a co nejhůř, že nemůže pořádně ven a za kámoši. Já jsem si v takových chvílích uvědomovala, jak moc je dobře, že jsme se od štěněte tak snažili o jeho výchovu a poslušnost, protože nevím, co bych si jinak v takové situaci počala s třicetikilovým neposluchou.

Další víkend už jsme na chalupu vyrazili rovnou od pátku a díky mojí šikovné mamíně jsme měli i po starostech, jak to zaonačit se zafačovanou nohou v deštivém počasí. Mamčiny šikovné ruce vykouzly za jeden den zavazovací futrál na ofačovanou tlapku, dovnitř se dal igelit a mohlo se jít v klidu korzovat. Ešus tedy vůbec nechápal, proč musí být na chalupě buďto zalígrovaný u kamen, nebo capkat na vodítku či později bez vodítka, ale pod dozorem, nicméně venkonce byl rád, protože to byl přeci jen trošku volnější režim. V neděli se odpoledne i trošku vyčasilo, tak jsem ho nechávala venku častěji, aby se trošku provětral.

A znovu jsem si gratulovala, jak je dobře, že jsme jeho výchově věnovali tolik času. Nejdřív proto, že i na dálku je ovladatelný, takže když projevil tendence dát svému pohybu nějakou tu akceleraci, stačilo, aby někdo z nás houknul pomaluuu! a zrzavý pacoš zabrzdil. Později proto, že jsem při okopávání skalky učinila nebývalý objev.

Nejdřív jsem se tedy trošku lekla, protože jsem zjistila, že se na mě dívá oko. Poté jsem objevila, že k tomu oku patří malé dlouhé ouško a posléze, že to celé patří malému zajíčku březňáčku. Seděl tam zapikolíkovaný mezi kameny a nebylo ho skoro vidět. Naštěstí Ešus odmalička respektuje, že do záhonů a skalek se nesmí, ani když mu pod šňupákem drandí myši, takže jsem nemusela mít strach, že by mu něco udělal.

Jediné o co jsem měla starost bylo, jestli se k zaječímu mrnítku dostane jeho máma. Takže jsem zalarmovala kamarádku, aby mi sehnala nějaké to číslo a prokonzultovala jsem se

záchrannou stanicí pro zvířata v Kladně, zdaliž mám nějak konati (že se nesmím zaječícího prcka dotknout mi bylo jasné, měla jsem jen obavy, jestli se s mámou sejde). Dostalo se mi uklidnění a tak jsme mohli v klidu odjet domů.

V pondělí jsem se tak jako zaobírala myšlenkou na to, jaký cirkus bude to vyndávání stehů, které nás čekalo. Když jsem to brala podle těch převazů, které byly bezbolestné a přesto se Ešusovi pranic nelíbily, přemítala jsem, že na ty stehy budu muset někde sehnat pana Frištenského. Naštěstí jsem špatný kalkulátor. Opět nastoupila povelová technika a v čekárně jsem pro zabavení Zrzavohubce vytáhla piškoty a stříhli jsme si náš oblíbený piškotový trik, kdy mu na čumák položíme piškot a vzít si ho smí až na povel.

Kupodivu to zabralo a bylo po nářku. Když si pro nás pan doktor přišel, šlo to ráz na ráz. V pohodě do ordinace (no trošku psí paniky tam bylo, ale ne moc) a jediné kdy se Ešus mlel, bylo, když jsme ho pokládali na stůl. Pak mu páníček chytil tři zdravé nožky, panička hlavu a nožku nemocnou a mohlo se jít na věc.

Čekala jsem virvál, čekala jsem boj, kopání nohama a nestačila jsem se divit. Nedělo se vůbec nic. Stehy pan doktor vyndal než bych řekla Ešus. A ten Ešus statečně držel. Jediné proti čemu se ohradil, bylo zapudrování chodidel. Asi je to opravdu nějaká bolestivá procedura. Rozhodně bolestivější než celé vyndávání stehů.

Ze stolu Zrzavohubec sjel jako blesk, ale pak si dal říct a hezky poslušně si sednul, abychom mohli s panem doktorem zúčtovat a vyslechnout si návod co a jak dál. Pak se náš pacoš nechal i ochotně zvážit a mohli jsme vesele trajdat domů. Čekalo nás už snad jenom to, že musíme pacoše uhlídat, aby si ránu nelízal a vysvětlit mu, že ještě týden bude vodítkovací, než proběhne následná rehabilitace. Ale co to je týden, to se jeden jen sedmkrát vyspí a může zase do společnosti.

13.10.2008 8:56